

18.

Poslední budou prvními

Druhý den osedlali oba přátelé koně a vydali se hledat pastýře. Sbalili si jídlo a teplé pokrývky. Nevěděli, jak daleko pojedou a kdy se vrátí.

Ve stáji už stály krásné jesle. Filippo na nich pracoval celou noc. Měly dvojité dno, aby přes ně nešla zima, a mezi latěmi nebyla ani škvírka, aby se dítě nenachladilo. Filippo vystlal jesle slámou a na ni položil jemnou kožešinu a vlněnou deku. Přátelé se vydali směrem, kterým tušili, že odešli i pastýři se stády. Dva dny jeli zasněženou krajinou, lesy a skalami pokrytými jinovatkou. Rozhlíželi se, jestli neuvidí stopy, zastavovali se a naslouchali, jestli neuslyší zvonění zvonců a bečení ovcí.

Ale nikde nikdo. Druhý den večer dojeli ke staré boudě. Její stěny se otřásaly, jak se do nich opíral ledový vítr, ale pořád to bylo lepší, než nocovat venku. Oheň jim trochu ohřál ruce, ale naděje jim nepřidal. „Takhle to dál nejde,“ prohlásil Giovanni. „Jestli je nenajdeme ani zítra, vrátíme se domů. Vánoce budou bez pastýřů a oveček.“ „Škoda,“ zalitoval Filippo. „Pastýře mám ve vánočním příběhu nejraději. Jsou to ti nejzapomenutější a nejchudší. Nemají domov, kde by mohli celý rok v pohodlí přespávat. Ženou stáda z jedné pastviny na druhou a mají jen to nejnnutnější, co se jim vejde do jejich vaků. Jsou tak chudí jako dítě v jeslích.“ „Máš pravdu. Vánoce se nedají slavit bez pastýřů. Bez těch nejchudších by to nebyly právě Vánoce. To nesmíme dopustit!“ prohlásil Giovanni.